

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

32. NEDELJA MED LETOM - 10. november 2024

Leon Veliki, papež, cerkveni učitelj

Ob 8.00: za žive in pokojne župljane

Ob 10.00: + Stane Pirnat, starejši

Ponedeljek: 11. 11. 2024

Martin (Davorin) iz Toursa, škof

Ob 18.30: + Marjan Knez, obletna

Torek: 12. 11. 2024

Jozafat Kunčević, škof, mučenec

Ob 18.30: + Drago Jamnik, ob rojstnem dnevu in + starši Jamnik

Sreda: 13. 11. 2024

Stanislav Kostka, redovnik

Ob 7.00: + Štefanija Šivavec, po namenu družine Sluga

Četrtek: 14. 11. 2024

Nikolaj Tavelić, mučenec

Ob 18.30: v zahvalo Bogu in Mariji za 90. rojstni dan, Nace

Petek: 15. 11. 2024

Albert Veliki, škof, cerkveni učitelj

Ob 18.30: + Ljudmila Božič, ob rojstnem dnevu

Sobota: 16. 11. 2024

Marjeta Škotska, kraljica

Ob 18.30: za Božji blagoslov zlatoporočencev

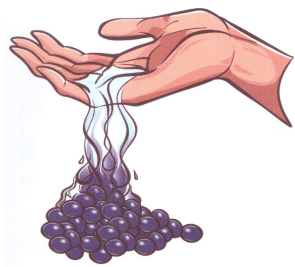
33. NEDELJA MED LETOM - 17. november 2024

Elizabeta Ogrska, redovnica

Svetovni dan ubogih in začetek Tedna zaporov

Ob 8.00: + gospodinja Tončka Novak, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Župnija

Sv. Simona in Juda Tadeja

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 10. do 17. novembra 2024

JEZUS SLEDI UBOGI VDOVI: DA SAMEGA SEBE

Vsi sveti in Verne duše so za nami. Na jutrišnji 11. november praznuje sv. Martin; 11. novembra 397 je bil v Toursu pokopan. Ta dan nas spomni na njegovo veliko gesto, ko je takoj pomagal nekemu beraču tako, da mu je odrezal polovico svojega plašča. "Daj milost v dajanje", se to pravi v Goethejevem Faustu. Martin je riskiral polovico plašča, vendar ni zeblo ne njega ne berača. Na neki gostilni lahko beremo tale napis: "Vstopi, sicer bova stradala ti in jaz".

Evangelij današnje 32. nedelje med letom (Mr 12,38-44) ohranja spomin na brezimno vdovo, ki je s svojim velikodušnim darom za tempelj - ne glede na to, kako malo se zdi, da je lahko dala - prekosila vse bogataše pod Jezusovim očesom.

Kdor resnično zaupa v Boga, kakor vdova iz Sarepte (1 Kr 17,10-16), je "zmožen vsega". To nam pokaže tudi Jezus sam, ki se je enkrat za vselej daroval, da odvzame naše grehe in nam je v odrešenje. (Heb 9,24-28). Zdaj za nas stoji pred Božjim obličjem.

Kristjani živimo v vmesnem obdobju ali stanju. Spominjamo se prvega Kristusovega prihoda, kako je živel za druge in za nas daroval svoje življenje, in hkrati pričakujemo njegov novi, zadnji prihod, ko nas bo dokončno rešil iz žalosti in strahov, iz osamljenosti in obupa. Živimo med dvema poloma, ki ju komaj dojemamo kot resnična; toda če se ju učimo gledati, lahko vsakodnevno spremenita naše življenje. In še druga stvar, ki zaznamuje to vmesno obdobje: Kristus označuje začetek in konec, a je ves čas tukaj. Vztraja z nami. Emanuel. On je Bog z nami, ko se ga spominjamo ob prvem prihodu in ko ga pričakujemo v slavi. On je tam, kjer vera naredi razliko. Pri Bogu je, da bi nam bil blizu. Vedno je samo molitev vstran.

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; **GSM:** 041/515 030; **Splet:** www.zupnijarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

Dekanijsko srečanje Župnijskih pastoralnih svetov in ključarjev bo letos na prvo adventno nedeljo - nedeljo Karitas, **1. decembra ob 17. uri na Viču**. Že sedaj si rezervirajte čas za svojo udeležbo!

Ko zmanjkuje zalog ...

Proti misli, ki me dela zaskrbljenega, ko zmanjkuje kruha ali olja ter drugih stvari, ki jih potrebujemo:

Moka v loncu ne bo pošla in olja v vrču ne bo zmanjkalo do dne, ko bo Gospod poslal dež na zemljo. /1 Kr 17,14/

Nekatere ženske se jezijo, ker vedno preveč nakupijo. Bojijo se, da bi v hladilniku kaka stvar manjkala. Za vsak primer naj bo nekaj zaloge. Toda potem se jim zgodi, da se marsikaj pokvari ali postane neuporabno. Vsakič se odločijo, da bodo nakupile manj. A jim ne uspe. Nemara bi jim pomagala Evagrijeva metoda, ki nas spomni na besede, ki jih je prerok Elija namenil vdovi iz Sarepte. Vdova se je bala, da njena skromna zaloga mleka in olja ne bi zadoščala. A vedno je na voljo dovolj, da si potešimo lakoto. Ni nam treba do kraja napolniti hladilnika. /Iz Duhovne lekarne Anzelma Grüna/

drugo resnico: Kjer sta ljubezen in pomoč bližnjemu, tam so nebesa. Kdor ljubi in kdor je ljubljen, je blizu nebes. Prav tako kot tisti, ki pomaga in ki pomoč prejema. Kajti kjer je ljubezen in pomoč, tam je Bog - in kjer je Bog, tam so nebesa.

Kogar Martinov zgled navdihuje in spodbuja k posnemanju, kdor je odprt za ljubezen in pomoč, kdor torej ne zapre svojega srca in razuma, tudi ta lahko doživi nebesa - in nebesa podari naprej tem, ki jih ima rad in jim pomaga.

Blizu nebes

Povzdignjen na steber - verjetno to sv. Martinu ne bi bilo všeč. Stebrni svetnik Martin ni bil; o njem pravijo, da se je skrival pri goskah, da ga ljudje ne bi mogli izvoliti za škofa. Martin se je videl med ljudmi, ne nad njimi. Morda bi mu bilo všeč to, da je berač povzdignjen z njim. Tisti, ki bi ga sicer zlahka spregledali, je zdaj na očeh.

Martinov steber v Düsseldorfu govori še

Učiti se živeti z izgubo

Že dolgo živimo z veliko izgubo, pravi sociolog Andrej Reckwitz. S tem ne misli izgube neke osebe. Misli na izgubo prihodnosti.

Prej smo verjeli v prihodnost, v napredek in v to, da bodo naši otroci in vnuki nekoč boljše živeli. Toda po letu 1990 se je to leto za letom spreminjalo. In zdaj, po korona pandemiji, po zavedanju podnebnih sprememb in vojn po svetu manjka veliko družbeno upanje:

zaupanje v napredek, v izboljšanje in v varno prihodnost. To je bila boleča izguba.

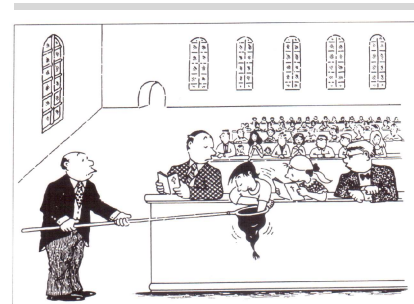
Sicer menijo mnogi ljudje - in to upravičeno - da jim osebno gre dobro. Toda za družbo in skupno življenje ljudje ne mislijo več tako. Enostavno je preveč kriz in z njimi povezanih strahov. Kdor se danes začne izobraževati, ima več skrbi kot upanja. Skrbi za službo in dostopno življenje. Živimo z veliko izgubo: z izgubo upanja na prihodnost.

Najpomembneje je, da si to priznamo. Če smo si s tem na jasnem, bomo pametnejši. Zaničanje nikoli ne pomaga. Veliko bolj pomaga, da že doseženo ohranimo; da velikih dosežkov znanosti in medicine ne podcenjujemo. In morda spoznamo, da pri izgubah lahko tudi rastemo in zorimo. In do sebe postanemo bolj poštene.

Nihče od nas ni sociolog. Ali pač? Toda rasti in zoreti sta izraza, ki nam lahko dobro storita. Okrepita našo dušo, če lahko raste in zori. Na to je enkrat opozoril Jezus, ko je vprašal: "Kaj namreč pomaga človeku, če si ves svet pridobi, sebe pa pogubi ali se zavrže?" (Lk 9,25)

To je vedno znova dragoceno vprašanje. Kakšen napredek je zame nujen? Kaj resnično potrebujem? Kaj me dela nezadovoljnega? Čemu vse bi se morali odpovedati, da bi znova pridobili upanje za družbo in svet? In kaj lahko jaz k temu prispevam?

Potrebno je, da veliko izgubo priznamo in poimenujemo. Mnogi imajo več skrbi in strahov kot zaupanja. Toda odpoved je pogosto pridobitev. Močnejše duše. Pridobitev sebe in novega upanja.

Na prvi pogled Jezus pač ni olikan: sedeti v bližini nabiralnika in gledati, koliko ljudje dajejo. To je zasebna, skoraj intimna stvar. In kljub temu: Kar opazuje, je vredno omeniti, je tako pomembno, da se je ohranilo v Markovem evngeliju in je izročeno, da bi ljudje že več kot 2000 let o tem brali in poslušali - in si, upajmo, vzeli k srcu: **Ko dajem, dajem sebe, kolikor največ mogoče, ne glede na to, kako malo se zdi, da lahko dam.**